

день така безчестно влачахъ по улици—тъ кърваво—то му тѣло. Рѣшавать закаланіето на прѣдателитѣ които го бѣхъ убили и въ сѣщото врѣме завтекохъ ся да търсятъ остаткитѣ му за да ги донесѣтъ тържественно..... Стигнахъ на мѣстото дѣто бѣхъ го ввѣрлили..... Изнамѣрватъ безобразнитѣ главѣ на уважаемыйтъ си, прилѣпятъ ихъ на трупѣтъ, измыватъ го въ водитѣ на Чевето, колѣничатъ около него, плачатъ, молятъ ся прѣдъ мъртвитѣ му остатки, като прѣдъ мощитѣ на мученикъ, и кадяще ги съ почитаніе, покрехъ ги съ багряницѣ, съ злато и цвѣтя, украсихъ ги съ чувтовныйтъ Кармилскый кръстъ и ги разносахъ низъ градѣтъ тържественно. А безбройныйтъ гласъ : — Ето Мазаніелъ ! Мазаніелъ въскръснѣ ! Смажъ и уплаши Испанцитѣ и Французитѣ, флотѣтъ и стражѣтъ. И самыйтъ Подкраль и самъ Гюизи които бѣхъ видѣли какъ отсѣкохъ главѣтъ на рыбаина, осѣщахъ единъ суевѣренъ страхъ. Кolkото за народѣтъ всякой може да разбере каквы надѣжды го окрылихъ. Всякой ищеше да види, да ся допрѣ до полу—богѣтъ мъртвѣтъ или живѣтъ. И отъ тѣзи които бѣхъ сполучили да видятъ трупѣтъ му изъ близу, едни плацахъ и думахъ : — Мъртвѣтъ е но свыше ны управа ; а другы : — Спи или е глѣкнѣлъ въ дълбокъ снѣтъ, но слѣдъ малко ще стане и ще сгромоли непріятелитѣ на Неаполь ! и тѣй безбройното снѣжество стига на черквѣтъ Кармилскѣ, наводнява съ вълмытъ си станѣлытъ приготовления за Шатильоновѣтъ сватбѣ и стѣпукува разхвърленнытъ за него по пѣтищата цвѣтя. Иститѣ рѣщѣ които бѣхъ въздигнали за него прѣстолъ и сѣнища (кіошкове), сега ги срупаватъ прѣдъ Мазаніела. А тѣлото го слагатъ въ храмѣтъ въ най свѣтло носило, обградяватъ го съ вситѣ знамена отъ прѣдградіята и отъ художнически—тѣ съсловія и оставятъ стражъ. Отъ страхъ всичкото духовенство ся събра, тѣй и вситѣ началници отъ едно началство, както и осѣмъ дворяне отъ Подкралѣ въ чиновническытъ си прѣмѣны и свѣщеносяще. А погребалното послѣдованіе ся извърши съ